

naši novi mojstri

DEJAN REMEC – mojster tapetnik in dekorater:

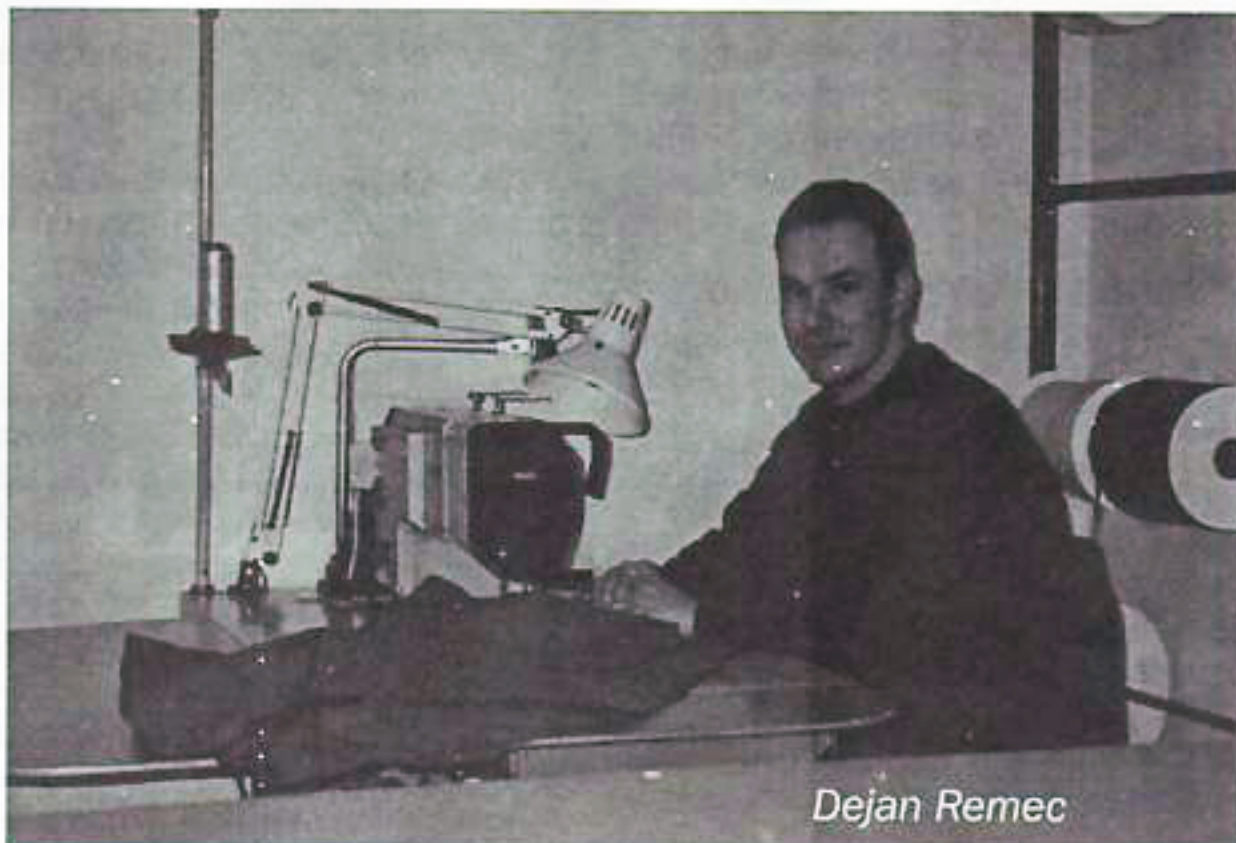
»MOJSTER SE POTRJUJE V STROKI IN NA TRGU!«

Dejan pravi, da se je za opravljanje potrebnih izpitov za pridobitev mojstrskega naziva odločil, ker je želel tako zase kot tudi pred strankami potrditi tisto, kar je dejansko v stroki že dosegel, obenem pa pridobiti še nekatera dodatna, zlasti pedagoško-andragoška in poslovna znanja.

Oba z očetom Gvidom sta bila nekoč zaposlena v novogoriškem Meblu, a je zaradi rastočih težav v tem takrat velikem lesnopredelovalnem podjetju leta 1993 poiskal zaposlitev pri zasebniku, v podjetju Tapetništvo Petrovčič v Novi Gorici. Ob mizarškem poklicu je z dodatnim šolanjem pridobil še poklic tapetnika in se v novem delovnem okolju kmalu vživel v nov poklic.

Dejan je svoje ročne spretnosti ob očetu mizarju preizkušal in razvijal že v mladosti. Oče mu je večkrat pripovedoval, kako je bila pred nekaj desetletji pot do mojstrskega naziva kar težavna in si se moral res dokazati - v stroki in na trgu. Zato je tudi Dejan prepričan, da pravi mojster ne postaneš že takrat, ko ti podelijo ta naziv, temveč, ko ti to tudi trg prizna. V opravljanje mojstrskih izpitov je sicer šel z zavedanjem, da mu niti mojstrski naziv niti dodatna znanja ne bodo takoj prinesli večjega dela in zaslužka, tudi jih ni več potreboval za odpiranje obrti. Verjame pa, da bo na daljši rok pri nas mojstrski naziv moral pridobiti nekdanji ugled. Korist vidi tudi v pogostejših stikih naših s tujimi mojstri in izmenjavi izkušenj z njimi, kar podpira tudi OZS.

Ustvarjalna žilica ga je vedno spodbujala pri delu tako v lesarstvu kot v tapetništvu. Sprašuje se pa, kako naj mizar kot obrtnik - začetnik s prihranki od delavske plače danes nabere dovolj kapitala za ustrezen poslovni prostor in stroje ter ostalo opremo. Ob tem pripominja, da bi

Dejan Remec

morali biti normativi za poslovne prostore za manjše obrtnike, ki so samozaposleni ali le z minimalnim številom delavcev, nekoliko manj togi in od njih zahtevati le tiste res temeljne in nujno potrebne standarde tehničnih in drugih pogojev dela. Tako bi marsikdo med mladimi šel v obrt, namesto med brezposelne. Leta 2000 je šel na svoje, vendar v tapetništvo, saj za to dejavnost ni potreboval veliko vlaganj v orodja in opremo, delavnice pa tudi ne, ker v glavnem storitve opravlja pri svojih strankah. Zaposlitev je ohranil, ker se z delodajalcem, ki mu je dopoldne vodja, popoldne pa tudi eden od njegovih poslovnih partnerjev, zelo ujemata in poznata že vrsto let.

Meni, da je z delovnimi izkušnjami v obrti pridobil veliko več strokovnega znanja, kot pa bi ga dosegel v industriji, kjer prevladujejo bolj rutinska dela in se ne ukvarjaš s celovito rešitvijo. Celo izdelovanje sedežnih garnitur mu vedno ne predstavlja posebnega izziva, čeprav jih izdeluje pri obrtniku in ne v industriji. Če pa se želiš zares posvetiti željam strank, je vedno dovolj prostora tudi za ustvarjalnost, posebej še, ko rešitve glede oblike, barve in mere izdelka prilagajaš posebnostim vsakega stanovanjskega prostora.

Besedilo in foto: **Boris Šavle**

Nova KBM d.d.

Področje Nova Gorica

Prva banka Severne Primorske